

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๑๙ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

ใจบริสุทธิ์อะไรออกไปก็บริสุทธิ์หมด

เมื่อวานนี้ประชาชนพระเณรมามาก ไม่ได้นับดูว่าเป็นสักเท่าไร พระดูว่าจำนวนเป็นพันๆ นะ (๒,๕๐๐ ครั้ง) นั่น พระเมื่อวาน ๒,๕๐๐ ส่วนประชาชนยิ่งมาก ศาลาหลังนั้นเรียกว่าไม่พอ ประชาชนเต็มอยู่ข้างนอก ท่านเจ้าคุณวัดโพธิสมภรณ์ แต่ก่อนท่านเป็นเจ้าของภาค เดียวนี้ท่านลาออกแล้ว ความเกี่ยวข้องกับบรรดาพระเณรทั้งหลายก็เคยมีมาตั้งแต่สมัยท่านเป็นเจ้าของภาค ที่นี้เวลาติดต่อบรรดาพระเณรทั้งหลายก็สะดวก เมื่อวานท่านก็มา

ธาตุขันธ์มันไม่เอาไหน ดุซันจ้งหันเมื่อเช้านี้ ดูว่าทั้งฉันด้วยทั้งคนใส่ยามด้วย ยามแทนพุง เข้าใจไหม ฉันมากขนาดไหนแต่แล้วกำลังไม่เห็นมีมันแปลกอยู่ ถ้ายังหนุ่มน้อยฉันอย่างนี้ตะภูเขาทั้งลูกพังเลย กำลัง คิดดูเราอดอาหารไปบิณฑบาตในหมู่บ้านเขา ทางสามสี่กิโล เวลาไปไปถึงครึ่งทางไปไม่ไหว ต้องนั่งพักตามทาง เวลาอดอาหารไปอ่อนเพลียมาก เดินไม่ถึงหมู่บ้านเขา ทั้งๆ ที่เรากำหนดดูว่าจะพอถึงหมู่บ้านเขา รีบไปเสีย ไปถึงครึ่งทางไปไม่ไหวแล้ว นั่งเจ้าอยู่นั้น นี่หมายถึงธาตุขันธ์

ส่วนจิตไม่ได้เป็น จิตมันเหมือนจะเหาะเหินเดินฟ้า ผ่อนอาหารเท่าไรยิ่งดีดๆ ตัวอ่อนเปียกๆ ตอนอดอาหาร พอฉันจ้งหันเสร็จแล้วดีดผิงเลย เห็นไหมละ กำลังมารวดเร็ว กำลังเมื่อยยัง้วยหนุ่มเป็นอย่างนั้น พอฉันเท่านั้นกำลังมาอย่างรวดเร็ว ดีดผิงๆ เลย นั่นมันต่างกัน ทุกวันนี้ฉันเท่าไรก็ฉัน มันไปไหนหมด....กำลัง ไม่เห็นมีกำลัง มันแปลกตรงนี้ เรามาพิสูจน์ดูตัวเอง แม้แต่เรายังหนุ่มน้อยเราก็ไม่เคยฉันจ้งหันอย่างนี้ คือไม่เคยฉันจ้งหันตามอารมณ์ของใจที่ชอบ ฉันให้มากให้พอให้อิ่ม เราไม่เคย บังคับตลอดเวลา

เวลาหนุ่มน้อยก็เป็นเวลาเราเร่งความเพียรเสีย การเร่งความเพียรกับฉันมากๆ มันก็เข้ากันไม่ได้ซี ต้องตัดทางอาหารลงๆ เพื่อให้กำลังใจขึ้น ถ้ากำลังใจขึ้นแล้วทบใจ ทบธรรมในใจไม่สะดวก จึงฉันให้อิ่มหน้าสำราญตามใจชอบไม่ได้ เรียกว่าธาตุขันธ์นี้ ต้องถูกบังคับตลอดเวลา นี่สำหรับเราเอง ส่วนพระองค์อื่นเราก็ไม่ถามถึงละ เพราะเรารับผิดชอบเราเองทั้งด้านส่วนร่างกายและด้านอรรถธรรมภายในใจ อะไรได้อะไรเสีย ดูแลอยู่ เป็นความรับผิดชอบของเราทั้งสอง ร่างกาย จิตใจ

อย่างทุกวันนี้ฉันมากขนาดไหน แล้วมันไปไหนหมดกำลัง ไม่เห็นมี เวลามันหมดเป็นอย่างนั้นละกำลัง ฉันลงไปแทนที่จะเป็นโอชารสชิมซาบทั่วร่างกายให้มีกำลัง มันกลับไม่เห็นมี เราก็ได้พิจารณา เอ๊ ทำไมเป็นอย่างนี้ ธาตุขันธ์อันนี้ของเก่าตั้งแต่เล็ก

จนโตมาขนาดแก่ขนาดนี้ การขบการฉันทก็สังเกตเรื่อยมา การฉันทอนบวชเป็นพระออกปฏิบัติหนักแน่นมากในการฝึกเจ้าของ ฝึกมาก หนักแน่นมาก ฉันทจึงหันไม่ค่อยอิมให้พอตามใจชอบแหละ พอประมาณแล้วกดเอาไว้ หยุดๆ อยู่อย่างนั้นเพื่อเปิดทางให้ธรรมะเกิดขึ้น เจริญได้สะดวกสบาย

เรื่องอาหารเกี่ยวกับกำลังทางร่างกาย ถ้าฉันทมากไปนี้กำลังทางร่างกายมีมาก มันทับทางด้านจิตตภาวนาไม่สะดวก อย่าว่าแต่พื้นๆ ที่เราฝึกหัดนี้เลย ไปถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติหมุนตัวเป็นเกลียวไปเลย โดยไม่มีคำว่าความเพียร มันหมุนของมันไปอย่างนั้น อดอาหารนี้ช่วยได้ตลอด มันยิ่งคล่อง ถ้าเราฉันทมากมันก็หมุนของมันไปเองเหมือนกันแต่เชื่องช้า เหมือนรถบรรทุกของหนักมันก็วิ่งเหมือนกัน แต่รถของเต็มคันรถกับรถเปล่าๆ วิ่งต่างกันใช่ไหมละ นี่เป็นลักษณะนั้นแหละร่างกายของเรา

เวลาจิตมันหมุนของมันมันหมุนจริงๆ จึงเรียกว่าสติปัญญาอัตโนมัติ คือมันเป็นไปของมันเอง หมุนตลอดเวลาไม่มีหยุด บางคืนมันเพลินของมันจนกระทั่งนอนไม่หลับ นอนมันก็ทำงานของมัน หมุนอยู่ภายใน นอนว่าจะให้หลับ อันนั้นมันไม่ยอมนอนด้วยมันหมุน แล้วขึ้นนั้นก็ยิ่งฟัดกันใหญ่เลย เดี๋ยวจนกระทั่งฟัดกันใหญ่ นอนว่าจะพักมันไม่พักมันฟัดกัน สุดท้ายแจ้สว่าง เวลาเราฉันทจึงหันมันรู้ณะ ฉันทจึงหันมันก็หมุนของมันแต่เหมือนรถหนักวิ่ง มันไม่คล่องตัว ต่างกันขนาดนั้นนะ เพราะฉะนั้นการผ่อนอาหารจึงสำคัญไปตลอดสายสำหรับนักภาวนา เราเป็นอย่างนั้นก็ได้นำมาเล่าให้ฟัง เพราะสิ่งเหล่านี้เราผ่านหมด

ตอนมีกำลังวังชายังหนุ่มน้อย แทนที่จะได้ขบได้ฉันทตามความสะดวกสบายไม่จำเป็นต้องถูกบังคับ ในระยะนั้นยิ่งบังคับมาก แรงต่ออรรถต่อธรรมก็แรงมาก จึงจะมาถึงธาตุขันธ์การอยู่การกินเป็นใหญ่กว่าธรรมไม่ได้ ต้องธรรมออกหน้าตลอดๆ ธรรมออกหน้าก็ต้องได้ทรมาณทางร่างกาย ผ่อนอาหารลงไปทุกอย่างมันคล่องตัวๆ การภาวนามันพิสูจน์ตัวเองได้ชัดเจนมากทีเดียว เวลามันรู้มันก็รู้อย่างที่ไม่มีใครรู้ภายในใจ เรามีแต่ผิวเผินรู้เห็นกันตามหูตาจุมูกลิ้นกายเพียงเท่านั้น รู้อยู่ภายในใจละเอียดกว้างขวางกว่านี้มากมายนะ แต่ไม่ใช่เป็นเรื่องที่จะนำมาพูด รู้แล้วก็ผ่านไปๆ มันรู้ของมันอยู่อย่างนั้น

อย่างที่ว่าสติปัญญาอัตโนมัติ ความเพียรหมุนตัวๆ แล้ว เวลาฉันทจึงหันมากนี้มันช้าเหมือนกัน หมุนแต่ช้า พอผ่อนอาหารลงไปติด มันช่วยได้ทุกด้านตั้งแต่คืบคลานจนกระทั่งถึงมันหมุนของมันเอง การผ่อนอาหารนี้ช่วยได้ตลอดเลย สติละสำคัญนักภาวนา สติจะดีมากน้อยเพียงไรนั้นก็ขึ้นอยู่กับอาหารเหมือนกัน ถ้าลงได้ฉันทมากไปสตินี้มันจะจับไม่ติดเกาะไม่ติด เตี้ยวตก พลาดๆ พอตัดทางอาหารเข้าไปสติแนวๆ อดวันหนึ่งความง่วงเหงาหาวนอนก็ยังมี ถ้าธรรมตาความง่วงมันมาเป็นทีหนึ่งละ แต่พออด

อาหารปีนี้ความง่วงจะเบาลงเริ่มเบาลง ถึงสองวันสามวันไปแล้วความง่วงไม่มี ความง่วงมาจากอาหาร เวลาอดอาหารไปหลายวันเท่าไรความง่วงไม่มี นอนทั้งคืนนี้เพียงสอง ชั่วโมงพอแล้ว ก็กับการอดอาหารของธาตุขันธ์เราพอกัน ไม่รบกวนในการหลับนอน

สำหรับเราเองเคยทำตามกำลังของเรา ในฐานะที่มาเป็นครูเป็นอาจารย์สอนหมู่เพื่อนประชาชนนี้ก็ได้นำมาแสดง องค์อื่นท่านก็ทำเหมือนกันแต่ท่านไม่ได้มาสั่งสอนใครก็เหมือนกับท่านไม่ทำ ความจริงท่านก็ทำตามกำลังของท่านเหมือนกันนั่นแหละ แต่เรามันมาขึ้นในฐานะเป็นครูเป็นอาจารย์สอนคน ก็ต้องนำมาใช้เพื่อเป็นคติเครื่องเตือนใจของผู้ฟังทั้งหลายนั่นเอง ไม่ได้เพื่อโอ้อวดอย่างนั้นไม่มี เพราะอะไร ก็เพราะอำนาจแห่งความเมตตา มันเหนือทุกอย่างจะมาโอ้อวดหาอะไร ความเมตตาต่างหากพูด จะเด็ดเดี่ยวเฉียบขาดขนาดไหนก็เป็นไปด้วยความเมตตาล้วนๆ ก็เลสไม่มาแฝงเลย

ให้ทราบเสียว่ากิเลสมันหมดมันเบาไปขนาดไหน เราลองดูเวลาถึงภายนอกมากระทบใจ ใจเป็นยังไง ถ้ายังมีกิเลสมากน้อยมันจะแสดงตามส่วนของมัน ที่นี้เอาเสียให้หมดจริงๆ กิเลสไม่มีเหลือในใจเลย มันจะฟ้าดินถล่มตายก็ตายไปเฉยๆ กิเลสที่ว่าโกรธโมโหโทโสไม่มี นั่นจึงเรียกว่ามันสิ้น เข้าใจไหมละ คือหาที่ไหนก็ไม่เจอจึงเรียกว่าสิ้น ถ้ายังหาเจออยู่ก็ไม่เรียกว่าสิ้นได้ละ นั่นละจิตที่มันสิ้นแล้วหาอะไรก็ไม่หา เหมือนฟ้าดินถล่มเวลาท่านเทศนาว่าการ อย่างพ่อแม่ครูจารย์มันนี่เหมือนฟ้าดินถล่ม มีแต่ธรรมล้วนๆ นะนั่น เด็ดเท่าไรๆ มีแต่ธรรมทั้งนั้นออกล้วนๆ เลยเทียว นั่นละพลังของธรรมออก

เวลาอยู่กับท่านนานๆ เราก็ปรับตัวของเราตลอดภาวนาตลอด ก็ค่อยเข้าอกเข้าใจ เข้าใจไปจนกระทั่งถึงว่าท่านจะเด็ดขนาดไหนดุเดือดขนาดไหน เป็นเรื่องอำนาจของธรรมออกทั้งนั้น ไม่มีกิเลสตัวโมโหโทโสเคียดแค้น มีแต่พลังของธรรมพุ่งๆ เลย นั่นละใจบริสุทธิ์อะไรออกไปก็บริสุทธิ์หมด ถึงกิริยาท่าทางจะแสดงอาการอย่างไร ออกไปจากใจก็เป็นความบริสุทธิ์เหมือนใจ นั่นเป็นอย่างนั้น ถ้าใจมัวหมองมากน้อยมันก็ส่ออยู่ในนั่นแหละ ถ้าใจบริสุทธิ์เสียโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรเหลือ จะแสดงอาการอะไรก็สักแต่ว่าเป็นเครื่องมือของธรรมไปเท่านั้น จะเด็ดจะเดี่ยวเหมือนอย่างเขาไสกบก็ไส ฟันโป๊กๆ ก็ฟัน แต่เพื่อประโยชน์แก่สิ่งที่เขาทำใช้ไหม ไสกบไม้นี้ก็เพื่อประโยชน์กับไม้ อันนี้ ฟันโป๊กๆ ก็เพื่อประโยชน์กับไม้ อันนี้ อันนี้การแนะนำสั่งสอนก็เหมือนกันเลย วันนี้พูดมากไม่ไหว มันมากกระทบกระเทือนหู หูอื้อ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร
FM 103.25 MHz